



**ריבה בהר:**

**„במצב הנוכחי, הנסף הכך להיות ערך עליון!“**

כל פרופסור חי ונושם בארץ כבר נשאל מה דעתו על המצב הכלכלי ואיזה דרכים יש לו להצלתו. כולם כבר ראינו מישפחות מרובות-ילדים ומעוטות-יכולת. מה קורה לאחרים? מה קורה לרווקים ולרווקות. שבדרך-כלל אין להם דירה משלהם ורק משכורת אחת נכנסת לחשבונם?

ריבה בהר היא רווקה בת 35. החיה בדירה שכורה בתל-אביב. איך היא מסתדרת. מה היא חושבת על המצב?

אני צפיתי את המצב הכלכלי לפני שנה. הייתי סוכנת-נסיעות וממש כרגע הלפני אחרון, כשהבנתי שהמצב הולך ורע, המרתי את העניין בעבודה, בפרנסה ובכיתחון כלכלי. למזלי, התקבלתי לעבודה כשכירה בכור, ומאז אני עובדת שם כמזכירה בכירה.

● **מה שכרך?**  
שכרה של מזכירה בכירה בכור הוא בערך 250,000 שקל.

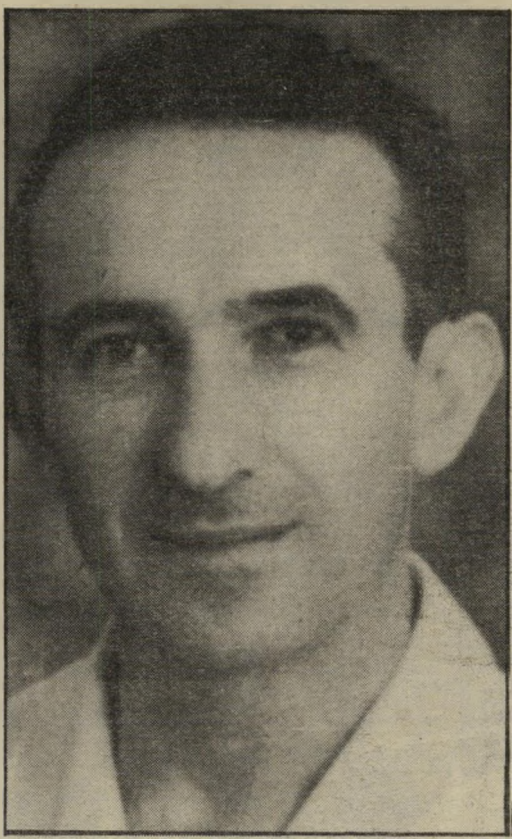
● **ומה ההוצאות שיש לך?**  
הדירה עולה לי 300 דולר. אלא, שלמזלי, להוריי יש דירה בירושלים ואני מקבלת את הכסף מהשכרתה. כך שאני צריכה להוסיף רק 100 דולר לחודש. מלבד זאת אני מחזיקה מכונית, שעולה לי בממוצע 50,000 שקל. כלכלה ואירוח עולים לי רק 40,000. כי את הארוחה העיקרית אני אוכלת במקום-עבודתי. אני מוציאה על מים, מיסים, גז וטלפון 10,000 שקל. על לבוש, מיספרה, תמרוקים ושונות עוד 50,000. על מתנות, בילויים, ספרים עיתונים וכו' אני מוציאה 25,000.

● **לפי החשבון עד עכשיו, את מוציאה קצת פחות מהמשכורת. אז המצב לא בליכך רע.**

המצב לא רע אם לא צריך טיפול-שיניים, כמו שאני צריכה עכשיו, ושעולה מאות דולארים. המצב יהיה רי גרוע, כי כעוד חודשים אחרים עוברת אחותי לגור בדירה של הוריי, ואז לא תהיה לי עזרה כמימון הדירה שאני גרה בה.

● **אז תצטרכי לזוטר על המכונית.**  
לעולם לא. אני אוטר על הכל לפני שאוטר על המכונית. בשכיל כחורה כמוני, מכונית היא העצמות שלי והכבוד שלי, ולא מותרת.

● **את מודאגת?**  
אני מודאגת מזה שנמצב הכלכלי הנוכחי במדינה, כאשר תחושת-הודאות היחידה שיש לי היא שיהיה יותר גרוע. הכסף הופך לערך עליון. והחלומות הרומנטיים שלי פינו את מקומם להיות כפייתיות על זכיה בלוטו.



**יהושע שרייבר:**

**„זה העלבון הצורב ביותר שהרגשתי בחיי!“**

כל פרופסור חי ונושם בארץ כבר נשאל מה דעתו על המצב הכלכלי ואיזה דרכים יש לו להצלתו. כולם כבר ראינו מישפחות מרובות-ילדים ומעוטות-יכולת. מה קורה לאחרים? מה קורה לרווקים ולרווקות. שבדרך-כלל אין להם דירה משלהם ורק משכורת אחת נכנסת לחשבונם?

יהושע שרייבר הוא פרופסור באוניברסיטה. איך הוא מסתדרת. מה הוא חושבת על המצב?

בשבוע שעבר מורסם כי שופט מירושלים קבע שהאמירה. חבל שבגרמניה לא חיסלו אותך" איננה לשון הרע. ואף חייב את התובע לשלם לנתבע (אומר האמירה) את הוצאות המישפט בסך 150,000 שקל. קראתי את הידיעה ב„הארץ“ פעמיים. כדי להיות בטוחה שאני מבינה את הכתוב. ואז פניתי אל יהושע שרייבר, יוצא ברלין, וביקשתי את תגובתו. אחרי שקרא את הידיעה לא פחות מארבע פעמים. אמר לי:

● **היית רוצה להגיד משהו לשופט הזה?**

אין לי מה להגיד לו. אבל הייתי מאוד רוצה לראות איך הוא נראה. מחר בערב נפגשים בבית-הכנסת הרבה מאוד יקים מהסכיבה. אני אקח את הידיעה הזאת איתי ונרבר על כך. אסור לעבור על זה בשתיקה. אני לא בקי בחוק ואין לי מושג לאיזה ערכאות צריך לפנות בקשר לזה. אבל אני בטוח שעוד השבוע נברר את זה ואז נפעל.

● **אין לי מה להגיד לו. אבל הייתי מאוד רוצה לראות איך הוא נראה. מחר בערב נפגשים בבית-הכנסת הרבה מאוד יקים מהסכיבה. אני אקח את הידיעה הזאת איתי ונרבר על כך. אסור לעבור על זה בשתיקה. אני לא בקי בחוק ואין לי מושג לאיזה ערכאות צריך לפנות בקשר לזה. אבל אני בטוח שעוד השבוע נברר את זה ואז נפעל.**

● **אין לי מה להגיד לו. אבל הייתי מאוד רוצה לראות איך הוא נראה. מחר בערב נפגשים בבית-הכנסת הרבה מאוד יקים מהסכיבה. אני אקח את הידיעה הזאת איתי ונרבר על כך. אסור לעבור על זה בשתיקה. אני לא בקי בחוק ואין לי מושג לאיזה ערכאות צריך לפנות בקשר לזה. אבל אני בטוח שעוד השבוע נברר את זה ואז נפעל.**

● **אין לי מה להגיד לו. אבל הייתי מאוד רוצה לראות איך הוא נראה. מחר בערב נפגשים בבית-הכנסת הרבה מאוד יקים מהסכיבה. אני אקח את הידיעה הזאת איתי ונרבר על כך. אסור לעבור על זה בשתיקה. אני לא בקי בחוק ואין לי מושג לאיזה ערכאות צריך לפנות בקשר לזה. אבל אני בטוח שעוד השבוע נברר את זה ואז נפעל.**



**אירינה שלמור:**

**„סיפור החטיפה — זה קורה רק לאחרים!“**

סיפור חטיפת התינוקות מירושלים על-ידי המטפלת שלה עדיין מהדהד חזק. הוא זרה אור על בעיה רצינית מאוד. המשותפת לאנשים רבים מאוד: בחירת והעסקת מטפלות שהן. לרוב, נשים זרות לגמרי להורים המעסיקים. לאירינה שלמור. אשת יחסי-ציבור, נולד לפני שנה וחצי בן. ומאז היא עסוקה בעניין מטפלות. איך היא בחרה את המטפלת של הבן שלה?

פירסמתי מודעה בעיתון. פנו עשרות נשים. בטלפון עשיתי ככר את הניפוי הראשון. ומתוך אלה שהזמנתי הביתה בחרתי אחת.

● **לפי מה בחרת רווקא את זו?**  
לפי אינטואיציה שלי וגם לפי ההמלצות שהיו לה. היא נתנה לי טלפון ואני טילפנתי וביירתתי.

● **איך את יודעת שמהצד השני של הטלפון לא ישבה אחותה של המטפלת או חברה קרובה שלה?**

עכשיו. כשאת אומרת את זה, זה מראג אותי. אז לא חשבתי על זה.

● **אחרי כמה חודשים פיטרת אותה, ועכשיו את מחפשת שוב מטפלת.**

כן, ובאותה דרך. מודעה בעיתון. פגישה ואינטואיציה. זו הדרך היחידה שאני מכירה.

● **למה לא לנסות להעסיק מישהי שכבר העסקה על-ידי מישהו ממכריך?**

זה יפה מאוד. אבל אם אסמוך על זה, עד שאמצא מטפלת — הילד כבר יילך לצבא.

● **מדוע לא מעון, ששם, בכל זאת, יש מטפלות מוסמכות ויש יותר אחריות?**

חשבתי גם על זה, אבל נראה לי שילד עד גיל שנתיים צריך לקבל את מלוא תשומת-הלב ולא להתחלק בה עם עוד 15 ילדים.

● **אחרי סיפור החטיפה בירושלים, עשית הושר בים על כל העניין של שכירת אשה זרה לגמרי לילד שלך?**

אולי זה סוג של התגוננות. אבל זה נראה לי סיפור שיכול לקרות רק לאחרים. כמובן. וזעזעתי מהסיפור. אבל לרגע אחר לא חשבתי שזה יכול לקרות גם לי. מצד שני, עשיתי עוד חושבים אחד והגעתי למסקנה שילד הגדול עם מטפלת טובה, הוא ילד הרבה יותר מאושר מאשר ילד הגדול עם אמה לאימאשרת ומתוסכלת.